

Η ομάδα δημιουργήθηκε στα τέλη του 2018 μέσα στο πολιτικό και συναισθηματικό κλίμα που είχε προκληθεί από μια σειρά δολοφονικών επιθέσεων.

Στις 21 Σεπτεμβρίου, στην Αθήνα, ο/η Ζακ/Zackie Oh πεθαίνει από ξυλοδαρμό από ιδιοκτήτη κοσμηματοπωλείου, φασίστα μεσίτη και μπάτσους, με άτομα στον δρόμο να παρατηρούν. Στις 10 Οκτωβρίου, δολοφονούνται τρεις ανώνυμες μετανάστριες στον Έβρο με μαχαίρι. Στις 25 Νοεμβρίου, στην Κέρκυρα, ο Petrit πεθαίνει από όπλο χρυσαυγίτη. Στις 28 Νοεμβρίου, στη Ρόδο, η Ελένη σκοτώνεται από τους δυο άντρες που πρώτα την βίασαν. Στις 3 Δεκεμβρίου, στην Θεσσαλονίκη, ο Τάσος επέζησε αφού ξυλοκοπήθηκε με σιδερογροθιά από το πρώην αφεντικό του, επειδή αρνήθηκε να δουλέψει με πυρετό.

Με αφορμή τον θάνατο του Petrit, η νομική στην Αθήνα έγινε κέντρο αγώνα με βάση το Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο. Με πρόσφατο το φόνο της Ζάκι, και την επέτειο του Γρηγορόπουλου να πλησιάζει, εκεΐνες τις μέρες μαθαίναμε για τα υπόλοιπα περιστατικά το ένα μετά το άλλο.

Συμμετέχοντας στο κέντρο αγώνα αναλογιζόμασταν τον τρόπο με τον οποίο όλα αυτά τα περιστατικά συνδέονταν, και συμμετέχοντας στις πορείες παρατηρούσαμε πως τόσο τα περιστατικά, όσο και οι αγώνες, παρά τις διαφοροποιήσεις τους, συνιστούν μια κοινή πραγματικότητα η οποία ίσως να μπορεί να προσεγγιστεί πιο συνολικά. Έτσι η ομάδα δημιουργήθηκε γύρω από την αρχική επιθυμία για μία διαθεματική προσέγγιση· για μία διερεύνηση των τρόπων με τους οποίους μια ανάλυση της περιπλοκότητας και της πολυμορφίας της εξουσίας μπορεί να πιάσει τόπο στην συμμετοχή μας σε υπάρχοντες αγώνες, στον λόγο και τις δράσεις μας, και στις μεταξύ μας σχέσεις.

Αυτά τα περιστατικά, πέντε δολοφονίες και ένας βαρύς ξυλοδαρμός, γνωστοποιήθηκαν σχεδόν μαζί την περίοδο που γνωριστήκαμε. Από τα περιστατικά του τέλους του '18 έχουν προηγηθεί άλλα, και άλλα ακόμα τα έχουν ακολουθήσει. Κάποιες δολοφονίες γνωστοποιούνται, κάποιες προβάλλονται, κάποιες γεννούν αντιδράσεις, και κάποιες όχι.

Η συνείδηση πως τέτοιες επιθέσεις δεν είναι μεμονωμένες, πως πολλά παρόμοια συμβαίνουν και παραμένουν αόρατα, ποτίζει το κάθε γνωστοποιημένο περιστατικό. Αντιμέτωπα με την βία της ροής των ειδήσεων, καλούμαστε να ορίσουμε την δική μας επικαιρότητα η οποία διαμορφώνεται μέσα από τα γεγονότα που αναγνωρίζουμε ως σημαντικά με βάση τις ανάγκες μας και τη δική μας ματιά πάνω στα πράγματα (QV5 σελ. 3). Οι δολοφονίες από μπάτσους, αφεντικά, χρυσαυγίτες και άλλους μας υπενθυμίζουν το τι καθίσταται δυνατό μέσα στα συστήματα καταπίεσης που αντιμετωπίζουμε καθημερινά.

Από τις ανώνυμες μετανάστριες στον Έβρο μέχρι την Ελένη, μας έγινε φανερό πως υπάρχει μια κανονικοποίηση του εξουσιασμού κάποιων σωμάτων, φυσικοποιώντας ακόμα και την αφαίρεση της ζωής. Μία θεμελιώδης στιγμή βίας είναι η κατάταξη ενός σώματος σε κατηγορίες βασισμένες σε χαρακτηριστικά που παρουσιάζονται ως βιολογικά αλλά αποκτούν πραγματικό νόημα και υπόσταση μέσω των κοινωνικών σχέσεων.

Κατηγορίες όπως αυτές του έλληνα πολίτη, του άντρα, του ετεροκανονικού, του υγιούς, συνιστούν κυρίαρχες κανονικότητες, μέσα από διαδικασίες που αορατοποιούν* την ίδια τους την δόμηση. Παράλληλα, σώματα και υποκείμενα που δεν χωράνε σε αυτές τις κατηγορίες αποκτούν το στίγμα της παραταιρότητας, του άλλου, του βρώμικου, του ανώμαλου, με την νομιμοποίηση της καθημερινής βίας που αυτό συνεπάγεται.

Βλέπουμε ταυτότητες όπως 'άντρας', 'έλληνας', 'μετανάστρια', 'γυναίκα', ως κοινωνικές κατασκευές και κοινωνικά διακριτές κατηγορίες που αντιπροσωπεύουν συστήματα καταπίεσης με πολύ πραγματικές συνέπειες. Παράλληλα κατανοούμε πως αυτές οι κατηγορίες δεν είναι στατικές, και η επιτέλεσή τους δεν μπορεί ποτέ να είναι απόλυτη.

Μέσα από τις συζητήσεις μας, ως τώρα, έχει αναπτυχθεί ένα σκεπτικό που συνδέει την αναρχία με την διαθεματικότητα. Θεωρούμε πως παίρνοντας μια θέση ενάντια στην ιεραρχία, παίρνουμε και θέση ενάντια στην ιεράρχηση των καταπίεσεων και των αγώνων εναντίον τους· ενάντια στον ιεραρχικό διαχωρισμό αυτομόρφωσης και δράσης, εσωτερικής διεργασίας και κοινωνικού ανοίγματος.

Αναγνωρίζουμε μέσα στο εύρος των κινημάτων, των λόγων και των πρακτικών που στο παρελθόν και σήμερα προσδιορίζονται ως αναρχικά μια θεμελιώδη αντι-εξουσιαστική ηθική. Μια τέτοια ηθική (με την έννοια της ηθικής τάσης/προσέγγισης, και όχι του συστήματος) έχει ως θεμέλιο και η διαθεματικότητα.

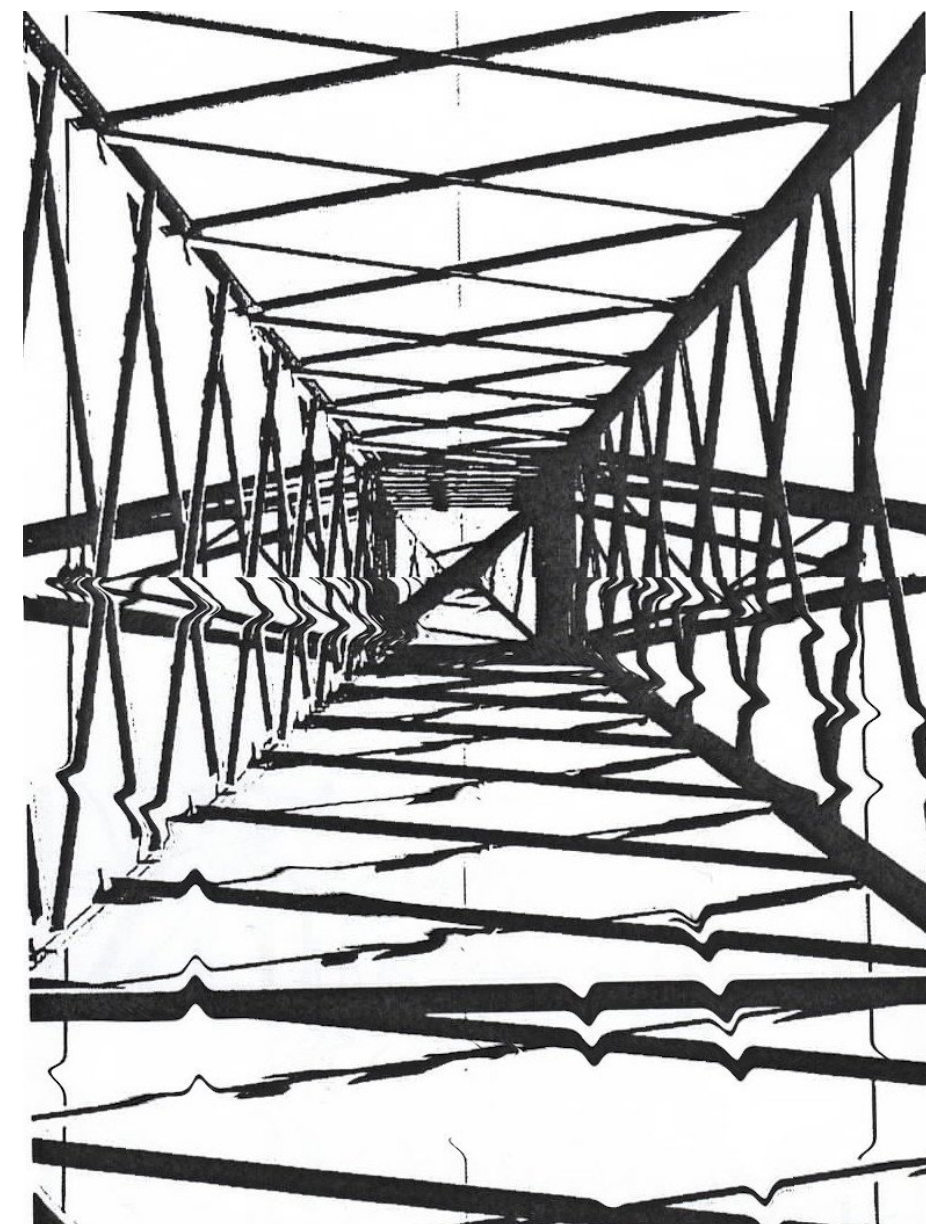
Η αναρχική εναντίωση στο κράτος έχει ως βάση την εναντίωση στην ίδια την εξουσιαστικότητα. Εναντιωνόμαστε στην εξουσία και στην ανάγκη για εξουσία, στα καταπιεστικά συστήματα που εμείς τα ίδια αναπαράγουμε. Το πρόταγμα της διαθεματικότητας ταραξίζει την ακεραιότητα υπαρκτών κατηγοριών ταυτότητας και καταπίεσης, αναγνωρίζοντας στις διαπλοκές τους την ιδιαιτερότητα του βιώματος αλλά και τα κοινά διαφορετικών βιωμάτων. Βρίσκουμε στον διαθεματικό (και τον κουρι) φεμινισμό ένα κινηματικό πλαίσιο στο οποίο θεωρητικά εργαλεία μας βοηθούν στην ανάλυση των τρόπων αναπαραγωγής εξουσιαστικών σχέσεων, την δόμηση διαφορετικών μορφών καταπίεσεων και τις κοινές τους βάσεις. Θέλουμε

διαφορετικούς χώρους, διαφορετικές σχέσεις, διαφορετικές δομές, διαφορετικές παιδαγωγικές**.

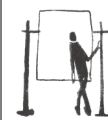
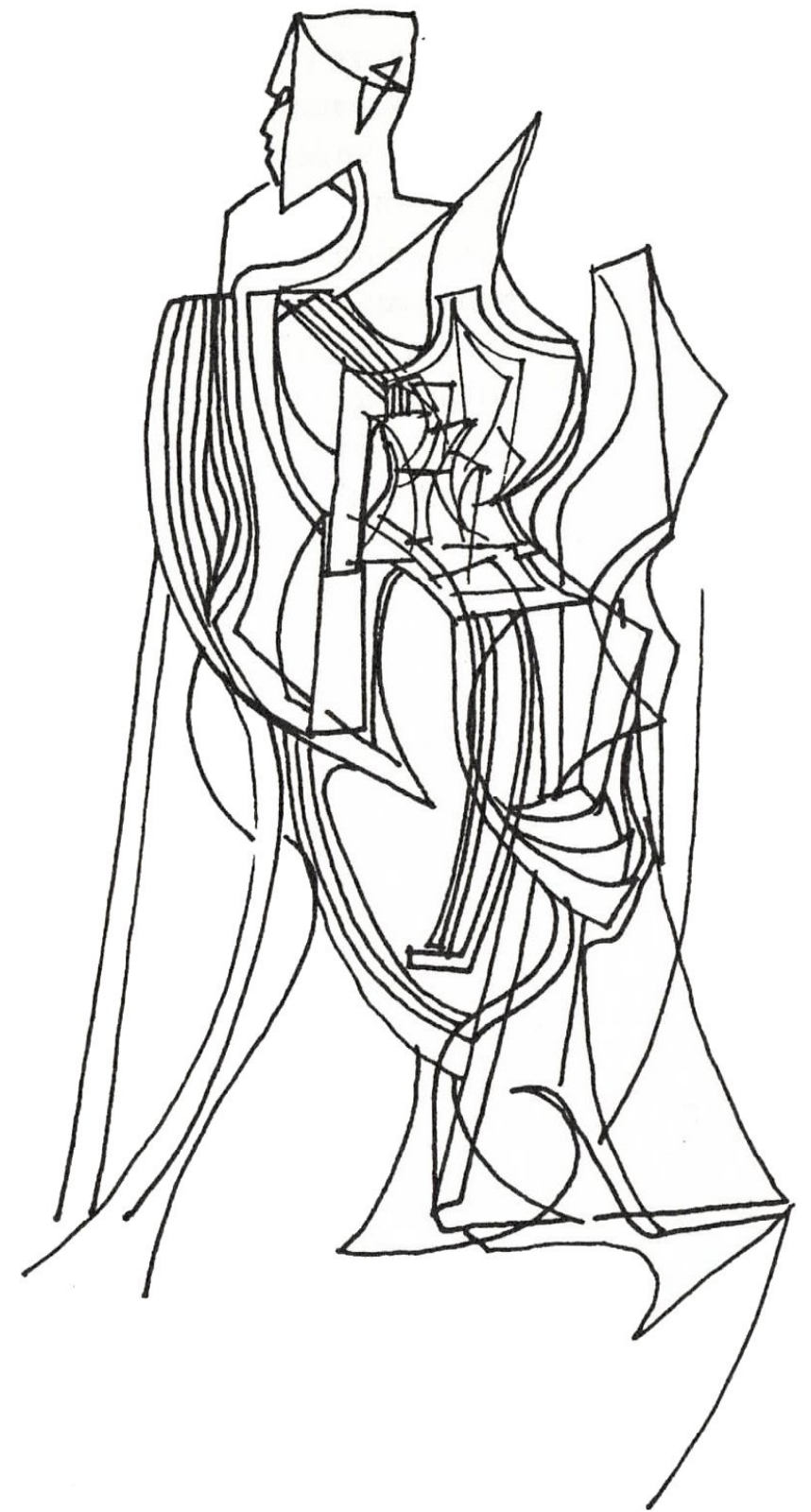
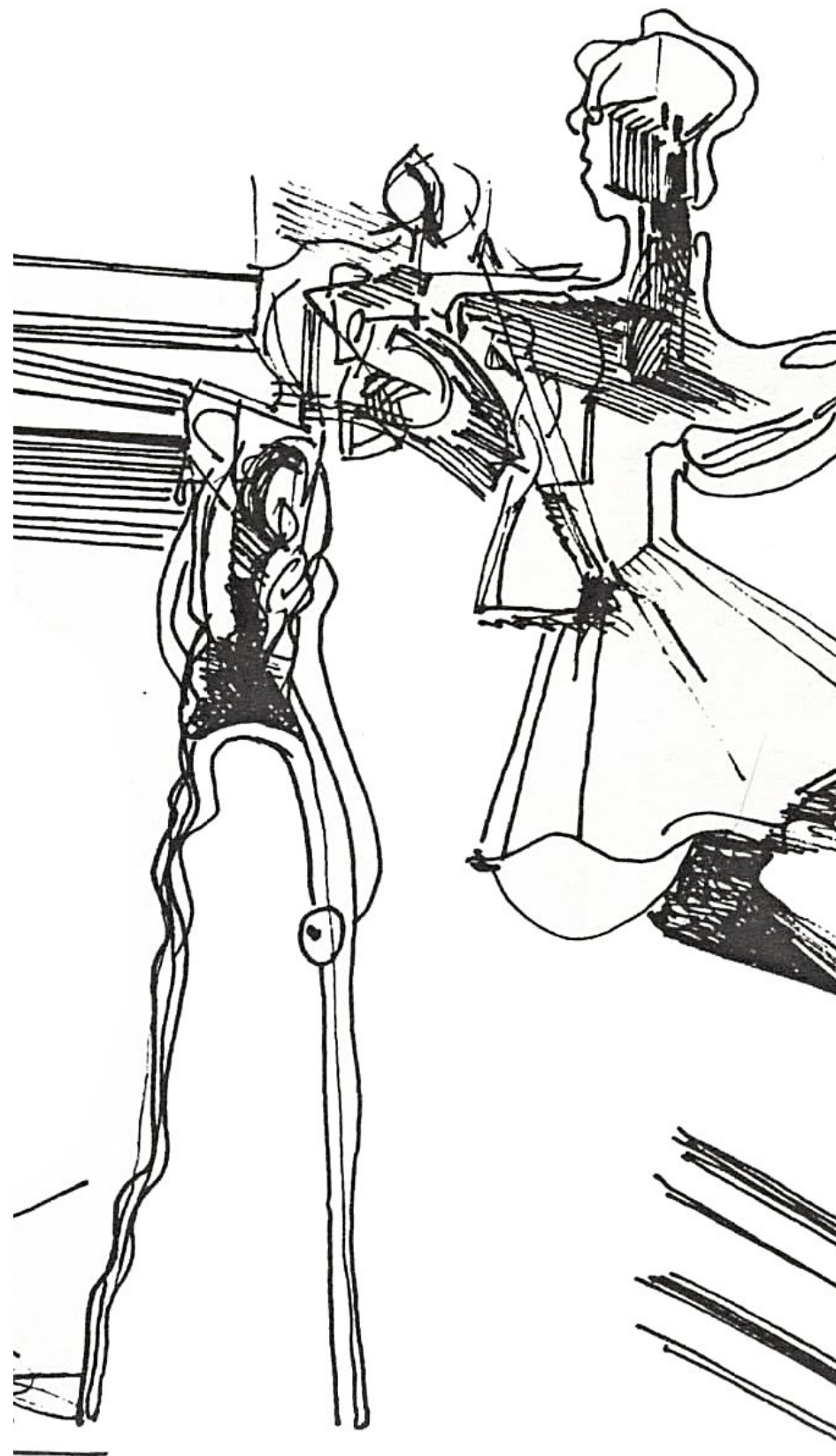
Από την πρώτη συνάντηση ως τώρα, και με την σύσταση της ομάδας να αλλάζει, οι συνελεύσεις έχουν υπάρξει μια διαδικασία που απαντά στις ανάγκες μας για κοινότητα και πολιτική συλλογικοποίηση στη βάση της διαθεματικότητας και της αναρχίας. Βγάζουμε το αυτοπαρουσιαστικό μας κείμενο μετά από καιρό ζύμωσης, όχι σαν μια παρουσίαση σταθεροποιημένων θέσεων, αλλά σαν ένα άνοιγμα ενός ως τώρα εσωτερικού διαλόγου.

δ.

1/4/2021

* Το φως παίζει παιχνίδια, το ίδιο και οι λέξεις. Συναντάμε στην αορατότητα και την ορατότητα δύο σημασίες, που καθιστούν κοινωνικές κατηγορίες ταυτόχρονα αόρατες υπο την μία έννοια, και ορατές υπο την άλλη. Με συγκείμενο τον αγώνα για εκπροσώπηση και αναπαράσταση στον δημόσιο λόγο, οι περιθωριοποιημένες κατηγορίες λέγεται πως είναι 'λιγότερο ορατές' ή και 'αόρατες' -- μένουν στο σκοτάδι και εξαιρούνται σιωπηρά από βασικά αγαθά και δικαιωματικές διακηρύξεις. Με συγκείμενο μία ανάλυση της δόμησης των κοινωνικών κατηγοριών και ταυτοτήτων μέσα από σχέσεις εξουσίας, η ορατότητα έχει μια διαφορετική χροιά. Εδώ είναι οι κυρίαρχες θέσεις που είναι αόρατες, ή μάλλον διάφανες, γιατί η διαδικασία της δόμησής τους αορατικοποιείται. Το φύλο, η φυλή, η σεξουαλικότητα, η υγεία, η ικανότητα (και οι διαδικασίες που τα δομούν) είναι κάτι διάφανο για τις κυρίαρχες κατηγορίες, και "φανερώνεται" στις αποκλείσεις και στις παρεκτρωπές των μη-κανονικών. Το φύλο υπάρχει για τα non-binary, τα τρανς και τις γυναίκες, η σεξουαλικότητα υπάρχει για τα γκέι. Ο άνθρωπος είναι άντρας. Ο άντρας είναι λευκός. Ο μαύρος είναι άντρας. Η μαύρη γυναίκα είναι σις και στρέιτ. Παράλληλα με την περιθωριοποίηση και τον αποκλεισμό (την αορατότητα με την πρώτη έννοια), οι αποκλείσεις από την κανονικότητα γίνονται υπερ-ορατές, στιγματίζοντας και στοχοποιώντας υποκείμενα. Μία διαθεματική οπτική, απομακρυνόμενη από έναν διπολισμό καταπιεσμένου-καταπιεζόμενου, θα δοκίμαζε ίσως να κινηθεί στο ημίφως, ανιχνεύοντας πίσω από την αορατότητα, την διαφάνεια και την υπερ-ορατότητα τις διαδικασίες δόμησης κατηγοριών και υποκειμένων.

** Με τον όρο 'παιδαγωγική' αναφερόμαστε στις πρακτικές και τις διαδικασίες μάθησης και αναπαραγωγής γνώσης (είτε αυτές είναι συστηματικές είτε όχι). Η παιδαγωγική μπορεί να αναφέρεται σε γραπτό υλικό ή βίντεο, στο περιεχόμενο εκπομπών στην τηλεόραση ή μπλογκ στο ίντερνετ, σε δομημένη ύλη ή σε διάχειτες σχέσεις, στο σχολείο και την οικογένεια, σε ελευθεριακά φεστιβάλ και εκδηλώσεις, σε συνελεύσεις και δράσεις.

διαθεματική (δ)